

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A nosztalgia hatásfoka**

# 1. A nosztalgia hatásfoka

kis Ferenc

A csövekből csöpögő édes masszának nincs romantikus utóíze, ellenben pontosan kétezer kilojoule-t biztosít, ami épp elég ahhoz, hogy az ember másnap is képes legyen hatvanas percenkénti fordulatszámra pörgetni a dinamót. Alinda szemei talán még a folyosó homályát fürkészték a drámai elutasítás után, de a lábainak másnap ugyanúgy meg kellett találniuk a pedál ritmusát. A nagymama ezt pontosan tudta. A megszakadt szív ugyanis nem csökkenti a napi elvárt watt-mennyiséget, a büntetőszektorban kiosztott extra műszak viszont garantáltan növeli.

Az idős asszony száraz, kérges kezével megtörölte a vizesedény peremét. A tartály félig volt, ami azt jelentette, hogy a holnapi tisztálkodási fejadag még a mainál is szűkösebb lesz. Rápillantott a lányra, aki még mindig az ajtónyílásban feszengett, mint egy rosszul kalibrált alkatrész. „Ha így tátod a szád, kiszárad a nyálkahártyád, és a harmadik műszakra már az ivóvizedet fogod elpazarolni” – morogta, és az érzelmi feszültséget a jól megszokott, gyakorlatias zsörtölődésbe csatornáztatta át.

Alinda nem mozdult. Tizennégy évesen az ember még hajlamos azt hinni, hogy a makacsság helyettesítheti az energiát, pedig a kolónia fizikája makacsabb minden tinédzsernél. Azon tűnődött, vajon milyen lehetett az a kék műanyag darab János kezében. A mennyezeti LED-paneleknek csak három állása volt: az „aktív fehér”, a „tompított sárga” és a „termeléketlen szürke”. A kék szín luxusnak tűnt, olyasminek, ami nem termel áramot, így teljesen felesleges.

Kintről, a folyosó mélyéről a generátorok monoton, nehéz lüktetése rázta meg a falakat. Ez volt a Kolónia-7 szívverése. Percenként hatvan dobbanás. Ha a lakók ritmusa ötvenötre csökkent, a szintetizátor másnap hígabb masszát adagolt. A túlélés itt pofonegyszerű matematikai egyenlet volt, még ha Alinda szerette is bonyolítani a szélről és fákról szóló mesékkel.

„János egy ostoba flótás” – dünnyögte a nagymama, miközben ellenőrizte a fekvőhelyek rögzítését. „A nosztalgiának borzalmas a hatásfoka. Kalóriát égetsz olyasmin, ami már nem létezik, és mit kapsz cserébe? Száraz torkot meg egy sárga lapot az Őrszemektől. Az emlékeid nem fogják meghajtani a generátort.”

Alinda végül megfordult, arcán azzal a tipikus, néma daccal, ami szintén csak felesleges

oxigént fogyasztott. Leült a priccs szélére, de a lába reflexszerűen már most felvette a pedál pozícióját. Ebben a világban még az álmoknak is taposómalomban kellett futniuk, ha az ember meg akarta érni a következő pihenőidőt.